

Ο Μητροπολίτης Κιλκισίου για την πνευματική τύφλωση στον κόσμο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πολυανής και Κιλκισίου](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Άνω Θεοδωρακίου Κρουσίων Κιλκίς, ιερούργησε την Κυριακή του Τυφλού, 25η Μαΐου 2025, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πολυανής και Κιλκισίου κ. Βαρθολομαίος](#).

Στον μικρό ορεινό οικισμό των Κρουσίων, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης του Κιλκίς κήρυξε τον θείο λόγο, εμφορούμενος από την ακουσθείσα Ευαγγελική Περικοπή, η οποία περιγράφει ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα του Χριστού, τη θεραπεία ενός εκ γενετής τυφλού, από την οποία φανερώνεται η δημιουργική δύναμη του Χριστού.

«Ο Κύριος έφτυσε στο χώμα, έκανε πηλό, του άλειψε τα μάτια και τον έστειλε στην

κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Η αναδημιουργία των οφθαλμών σε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί χωρίς μάτια, κατά τους πατέρες της Εκκλησίας, είναι μια πράξη παράλληλη με την δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου από το Θεό. Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη, πλάθει τον άνθρωπο από χώμα, σήμερα ο Χριστός, ο ίδιος Θεός, πλάθει τα μάτια του εκ γενετής τυφλού πάλι από χώμα. Δοκιμάζει όμως την πίστη του τυφλού και τον στέλνει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ, γιατί σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και ζητά και τη δική του εκούσια συμμετοχή. Ο τυφλός υπακούει στην εντολή, πηγαίνει, πλένεται και επιστρέφει βλέποντας.

Η ζωή όμως του θεραπευμένου τυφλού, δε έγινε ευκολότερη. Έγινε στόχος του φθόνου των Φαρισαίων και σύμφωνα με το Μέγα Βασίλειο, από το φθόνο γεννιούνται πέντε ακόμη αμαρτήματα. Το μίσος, η καταλαλιά, η κατάκριση, η χαιρεκακία και τέλος η κατάθλιψη. Έτσι, ο θρησκευτικός τους φανατισμός και ο φθόνος τούς κλείνει τα μάτια της ψυχής και δεν αναγνωρίζουν το θαύμα. Εξάλλου ο φθόνος τους, οδήγησε τον Χριστό στο Σταυρό. Μαζί με τους άρχοντες και άλλοι πολλοί διερωτώταν αν το θαύμα ήταν πραγματικό. Άλλοι πάλι το δεχόταν, αλλά φοβόταν να το ομολογήσουν, όπως και οι γονείς του τυφλού, για να μη γίνουν αποσυνάγωγοι. Ο μόνος που αποδέχθηκε και ομολόγησε με παρρησία το θαύμα ήταν ο ίδιος ο τυφλός. Κι όταν αργότερα τον βρήκε ο Κύριος έξω τον ρώτησε «συ πιστεύεις εις τον υιόν του Θεού;» (Ιωάν. θ', 35). Και απαντά ο πρώην τυφλός: «Τις εστί, Κύριε, ίνα πιστεύσω εις αυτόν;» (Ιωάν. θ', 36). Και του λέγει ο Κύριος «και εώρακας αυτόν και ο λαλών μετὰ σου εκείνος εστί» (Ιωάν. θ', 37). Και απαντά ο θεραπευθείς «πιστεύω, Κύριε· και προσεκύνησεν αὐτῷ» (Ιωάν. θ', 38). Σ' αυτόν τον σύντομο διάλογο αγαπητοί μου, βλέπουμε πως δεν ανοίχθηκαν μόνο τα μάτια του σώματος του τυφλού, αλλά παράλληλα ανοίχθηκαν και τα μάτια της ψυχής του αναγνωρίζοντας, μέσα από την καλή του προαίρεση και την απλότητά του, την θεότητα του Σωτήρα του.

Η πίστη είναι μία εύκολη λέξη να τη λέμε. Αλλά η αληθινή πίστη έχει και προϋποθέσεις, έχει και συνέπειες. Προϋποθέσεις μιας υγιούς πίστεως είναι η ταπείνωση και η αγαθή προαίρεση. Η ταπείνωση μας βοηθά να αποδεχόμαστε ό,τι μας αποκαλύπτεται, χωρίς προσθαφαιρέσεις και συμπεράσματα κατά το δοκούν. Η αγαθή προαίρεση προϋποθέτει αδολία και ευθύτητα. Οι συνέπειες τώρα μιας πίστης κατά το δοκούν, μιας πίστης που δεν είναι όπως τη θέλει ο Θεός, είναι ότι μια τέτοια πίστη δε θα θαυματουργήσει και δε θα δικαιωθεί ποτέ.

Αδελφοί μου, παρατηρούμε σήμερα, ότι ως χριστιανοί έχουμε φοβερή ψυχική τύφλωση. Και τούτη είναι χειρότερη, θα τολμούσα να πω, από τη σωματική. Βλέπουμε ποικίλες θέσεις πίστεως ή απιστίας έναντι του θεανθρώπινου προσώπου του Χριστού. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που ερμηνεύουν βάσει των προσωπικών τους

επιθυμιών τον λόγο του Θεού. Και το κάνουν αυτό, γιατί ορθολογίζουν. Ακούμε συχνά τη φράση «πιστεύω στο Θεό, αλλά με τον δικό μου τρόπο». Δεν υπάρχει δικός σου και δικός μου τρόπος πίστεως. Ένας και μοναδικός είναι ο τρόπος πίστεως και λατρείας του Αληθινού Θεού και τον αποκάλυψε ο ίδιος στην Σαμαρείτιδα την προηγούμενη Κυριακή. Η παρακμή που δέρνει τον κόσμο αυτή τη στιγμή παγκοσμίως οφείλεται σ' αυτή τη πνευματική τύφλωση.

Ας παραδειγματιστούμε λοιπόν, από την πίστη και την ομολογία στο Χριστό του σημερινού τυφλού, για να μπορέσει να μας ομολογήσει και Εκείνος μπροστά στον Πατέρα Του, όπως μας έχει υποσχεθεί!».

Ακολουθώντας μετέβη στον οικισμό Πλαγιά, όπου ενώπιον του Μνημείου τέλεσε Τρισάγιο στους Μισσιώτες της πρώτης γενιάς που κατοίκησαν στο χωριό.

Μέσα από την τιμή στους προγόνους, ανασύρονται από τη μνήμη οι διηγήσεις τους, που μιλούσαν για τις χοές που δεν έγιναν τότε που έπρεπε, τα δάκρυα που πότισαν τη γη που τους υποδέχθηκε. Ακόμα συμβάλει στον να αντισταθούν στη λήθη, για να μη ξεχαστεί ποτέ η πάλαι ποτέ ακμάζουσα ελληνική κοινότητα στο Μιστί της Καππαδοκίας που εκπατρίστηκε, ξεριζώθηκε, και υποχρεώθηκε από τα σχέδια των Νεότουρκων να γνωρίσει μια νέα πατρίδα.

Πάνω από 5.000 άτομα εξαναγκάστηκαν το 1924 και έπειτα από την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάνης να αφήσουν τα αγιασμένα χώματα των προγόνων τους και να πάρουν τον δρόμο για την πατρίδα Ελλάδα, με μόνα τους εφόδια, τη γλώσσα και την πίστη.

Ξεκινώντας για το δίχως επιστροφή ταξίδι τους, έπειτα από πορεία ημερών, έφτασαν στο λιμάνι τη Μυρσίνης όπου και για πρώτη φορά αντίκρισαν θάλασσα και από εκεί στον Πειραιά όπου, εξαιτίας της καραντίνας και του υπερκορεσμού στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις, δεν τους επετράπη η αποβίβαση.

Το μαρτύριό τους όμως συνεχίστηκε αφού έπειτα από απόφαση της τότε κυβερνήσεως αποβιβάζονται στην Ηγουμενίτσα. Εκεί τους παραχωρείται ένας χώρος στη Μαζαρακιά και στοιβάζονται σε προσωρινούς καταυλισμούς με σκηνές, μέσα σε ένα βάλτο έχοντας μπροστά τους άγριο και βαρύ χειμώνα. Πολλοί ήταν αυτοί που δεν άντεξαν τις κακουχίες και τις άθλιες συνθήκες υγιεινής. Όσοι επέζησαν, τον Μάρτιο του 1925, εξαναγκάζονται να φύγουν από εκεί και να μεταφερθούν στην Καλαμαριά.

Εκεί εγκαθίστανται σε έναν προσωρινό καταυλισμό όπου και τους δίνουν ένα

χάρτη με περιοχές που είχαν ήδη εγκαταλείψει οι Τούρκοι, λέγοντάς τους να επιλέξουν τον τόπο της εγκατάστασής τους. Τους εφοδιάζουν με σιδηροδρομικά εισιτήρια και τους παρατούν στην τύχη τους.

Ο κύριος όγκος των Μισσιωτών εγκαταστάθηκε στο Νέο Αγιονέρι Κιλκίς, άλλοι στην Αλεξανδρούπολη, στην Ξάνθη, την Καβάλα, κάποιοι στην Πλαγιά Κιλκίς, στους Κάτω Αποστόλους, στο Ξηροχώρι, αρκετοί στο Βόλο, άλλοι πάλι στη Λάρισα, τη Μάνδρα και την Αμυγδαλέα, την Κόνιτσα, τον Πειραιά και το Μοσχάτο.

Στην προσλαλιά του ο Σεβασμιώτατος τόνισε τη νέα σελίδα ιστορίας που έγραψαν οι Μισσιώτες ριζώνοντας στη νέα πατρίδα τους, και παρά τις αντίξοες συνθήκες, όχι απλά να επιβιώσουν, αλλά να δημιουργήσουν και πάλι, έχοντας πάντα στην καρδιά τους την πατρίδα που τόσο πολύ λάτρευαν.

Με αφορμή τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την εγκατάσταση τους στην Πλαγιά, δήλωσε ότι οι θυσίες τους αποτελούν παρακαταθήκη και φάρο που θα οδηγεί τα βήματά μας, τιμώντας έτσι ευλαβικά τη μνήμη τους.

Χαιρέτησαν επίσης ο Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων κ. Γεώργιος Γεωργαντάς και ο Δήμαρχος Κιλκίς κ. Δημήτριος Κυριακίδης ενώ στέφανοι δάφνης κατατέθηκαν από τον Πρόεδρο της τοπικής Κοινότητας κ. Γεώργιο Χουρσεΐδη και εκπροσώπους του Πολιτιστικού Συλλόγου της Πλαγιάς.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

